

KORKEAMPI ELI OKKULTINEN UNIELÄMÄ

Pekka Ervastin esitelmä 3.12.1916

[Muistiinpanoista puuttuu loppu]

Olemme puhuneet unielämästä ja tällä kertaa olisi aikomuksemme heittää silmäys niin kutsuttuun korkeampaan unielämään. Sitten voi olla hyvä, jos muistutamme mieleemme tuon kuvion, tuon ympyrän, jonka viime kerralla piirsimme avaruuteen, jonka piirsimme tähän eteemme. Vertasimme ihmisen tajuntaa ympyrään. Vertasimme tuon ympyrän keskipistettä ihmisen tajunnan keskusta, hänen minäänsä. Sanoimme sitten, että päivätajuntaa, tätä meidän kaikkien valvetajuntaa voimme kuvata tässä ympyrässä sektorilla. Sanoimme, että sektori täällä alhaalla kuvasi päivätajuntaa. Sen yöllisen tajunnan, johon ihminen tulee lähtiessään ulos päivätajunnasta, muodostaa tässä alimmassa ympyrän puoliskossa kaksi uutta sektoria, kaksi siipeä, tämän päivätajunnan molemmin puolin. Tässä tajunnassa ihminen näkee noita unia, joissa tunne pääasiaa esittää, joissa tunne aina on voimakkaampi, joissa ihmisen tajunta joutuu tunteen valtaan. Meidän unielämämme on jokseenkin tunteen väritämä. Me tiedämme, että ihminen valveilla ollessaankin voi samalla tavalla joutua tunteen valtaan. On aivan kuin uusi puoli ihmisestä ilmenisi. Sitä todistaa meidän nykyisessä kielessämme tavallinen lauseparsa. Jos ihminen joutuu jonkun tunteen valtaan, hyvän tai pahan, niin meidän suomenkielessämmekin sanotaan: hän on poissa suunniltaan. Ruotsinkielessä sanotaan: ”Han är utom sig”. Hän on kuin uuden puolen itsestään ilmentänyt. Saksankielessä sanotaan: ”Er ist ausser sich”. Toisissa romaanisissa kielissä esim. Ranskassa sanotaan: ”Hors de lui”. Hän on aivan kuin uuden puolen itsestään

valanut esiin. Tämä on kansanomainen lausetapa. Se puolestaan todistaa, niin kuin kansanomaiset lausetavat yleensä, että kansalla on ollut oikea käsitys siitä, mitä ihmiselle tapahtuu, kun hän joutuu jonkun tunteen valtaan. Kun hän joutuu jonkun tunteen valtaan, joutuu hän hetkeksi pois päivätajunnasta, on kuin meri alkaisi aaltoilla ja liikkua, ja hän tuntee, että se on ulkopuolella häntä. Se ei ole hänen sisällään, vaan se on hänen ulkopuolellaan, ja hän joutuu tunteen valtaan. Ja tämä tapahtuu ihmiselle joka yö, silloin tunteet hänen alitajunnassaan aaltoilevat ja niin voimme sanoa, että alitajunnan sektorissa tunteet vaikuttavat, ja nämä tunteet johtuvat ruumiin aistimuksista tai alitajunnasta, joka ihmisissä on meidän karmamme. Ja viime kerralla puhuimme vielä, että ihminen ensin siirtyessään korkeampaan unielämään, joutuu ei ainoastaan näkemään omaa tunne-elämäänsä, vaan havaitsee sitä objektiivista maailmaa, havaitsee sitä maailmaa, missä hän on nukkuessaan, ja silloin, kun hän tällä tavalla tunnemaailmaa havaitsee, silloin tapahtuu se, että hän matkustaa, hän vaeltaa. Hän kulkee ympäri ja tekee enemmän tai vähemmän selviä havaintoja. Hän voi vastaanottaa ajatuksia, telepaattisesti, niin että hän vastaanottaa ajatuksia, tai että joku näyttää, mitä tulee tapahtumaa, tai hänen oma minänsä näkee, mitä tulee tapahtumaan ja sitten symbolisesti unissa sen esittää. Meissä on puoli, että ihminen, tajunta ihmisen sisällä käyttää vertauskuvakieltä, se pukee symboliksi kaiken. Ja sentähden on aivan oikein, että ihminen nähdessään merkkillisen unen, koettaa sitä tulkita. On huomattava, että tuskin on yleinen tulkinta mahdollista, ihmisen korkeammalla minällä on oma tulkintansa, ja sentähden ihminen itse on paras uniensa tulkitsija. Ja tekemällä huomioita uniensa suhteen, voi hän päästä selville millaisia mielikuvia hänen sisäinen tajuntansa käyttää. Kun puhuimme viime kerralla unielämästä, niin mainittiin se seikka, että ihminen unta nähdessään voi itse ajatella, että tähän on unta. Minä nyt näen unta, ja silloin hänhän on samassa suhteessa omaan näkemykseensä kuin päivällä. Sillä jos ihminen voi ajatella, että minä näen unta, silloin hän on todellakin itsetietoinen, silloin muuttuu olotila todelliseksi, kun hän näin ajattelee: sehän on vain unta. Se johtuu siitä, että hänellä on valvetajuntaa mukana. Ne, jotka selittävät näitä

asioita, psykologit, sanovat, että ihminen on hyvin lähellä heräämistä. Hän on juuri heräämistilassa, ja kun hän ei herää, niin hän vaipuu takaisin uneen. Niin olemme kuulleet, että psykologian tutkijat selittävät, ja tämä selitys on paikallaan. Mutta se ei selitä muuta, kuin että ihmisen tajunta on lähellä valvetilaa eli päivätajuntaa. Viime kerralla myöskin ohimennen viittasimme siihen, että tällaiset huomiot unielämässä ovat ihmisen ensimmäisiä oireita salatieteellisessä kehityksessä. On huomattava, että me voimme puhua korkeammasta unielämästä kahdella tavalla, kahdessa merkityksessä. Minun tekee mieleni jakaa tämä korkeampi unielämä kahteen osaan, silläkin tavalla, että sanomme, että toinen on alemmanlaatuista, että toinen on korkeamman laatuista, mutta molemmat ovat okkultiset.

Nyt tahdon ensin puhua alemman laatuista korkeammasta unielämästä eli yöllisestä elämästä. Se alkaa silloin siitä, että ihminen yöllä ajattelee, tämä on unta ja että hän sitten jollakin keinoin tarttuu kiinni tähän ajatukseen: minä olen vain oma itseni ja nyt näen unta. Jos ajattelemme tätä kuviota, niin näemme, että keskipiste on ihmisen minätajunta. Päivällä tämä minätajunta on koko ajan päivätajunnan takana, se on hänen ajatustensa ja tunteittensa takana. Jos ihminen joutuu tunteittensa valtaan, niin hän kadottaa sen mielestään. On hetkiä, jolloin se voi kadota, mutta sitten ihminen taas voittaa tasapainonsa ja minätajunta pääsee häntä ohjaamaan. Yöllä nyt ihminen ei osaa sillä tavalla hillitä itseään, vaan yöllä hän joutuu oman itsensä uuden puolen valtaan. Päivällä hänen minätajuntansa on tietoinen itsestään, unielämässä se on tietoinen mielikuvistaan. Ihminen ei ole ohjaajana, mutta on selvää, että ihminen säilyttää tämän minätajunnan, tämän itsetajunnan yöllä niin, että kun hän siirtyy unielämään, että hän ei vaivu siihen, vaan on keskipisteessä, ja on itse takana ohjaamassa omaa tajuntaansa. Kysymys on vain siitä, että voiko hän pysyä tässä keskipisteessä. Ja ihminen päivällä pysyy tässä keskipisteessä, kun hänellä on ajatuksensa ja tunteensa alapuolella itseään ja niin kauvan kuin hän tahdollaan ohjaa ajatuksiaan ja tunteitaan, ihminen on itsetietoinen, niin kauan kuin hän on itsetietoinen siitä, mitä ajattelee ja mitä tuntee. Jos hän yölläkin voisi olla sitä, jos hän yölläkin olisi tunteittensa ja ajatustensa takana ja niitä

ohjaisi. Se kävisi päinsä, jos hän yölläkin voisi säilyttää päivätaajunan itsetietoisuuden, ja jos hän voisi seurata sitä niin, että hän tietäisi näkevänsä unta ja katselisi omia ajatuksiaan ja tunteitaan niin kuin päivälläkin. Ero on vain siinä, että hän on toisessa maailmassa, että nämä ajatukset ja tunteet, jotka ovat hänen edessään, ovat hänen. Hän on vain siirtänyt toisen puolen itsestään esille ja tätä toista puolta itsestään ja tätä maailmaa täytyy hänen tarkastaa ja arvostella samalla tavalla kuin päivätaajuisessa maailmassa, ja sillä tavalla, että hän pitää kiinni itsetajunnastaan. Jos ihminen panee maata ajatellen, että kun hän siirtyy unimaailmaan, niin hän täällä säilyttää itsensä ja tietää, että hän näkee unta.

On erehdystä luulla, että ihmisen viimeinen ajatus, mikä hänellä oli maata pannessaan, värittää koko hänen yöllisen elämänsä, että hän joutuu nukkuessaan sen valtaan ja pysyy siinä koko yön. Niin kuitenkin ei käy. Jos ihminen tätä harjoittelee, niin voi hän kenties viimein päästä siihen, että se kestää hieman pitemmän ajan, kuin semmoinen päätös kestäisi päivällä. Se haihtuu kuin päivälläkin, mutta kestää kuitenkin hieman pitemmän ajan. Mutta kun hän pitkitää harjotusta illasta iltaan, silloin hän saavuttaa sen, että aika, jolloin hän nukkuessaan muistaa, että hänen pitää tietää näkevänsä unta, tulee yhä pitemmäksi. Ensin hän ei havaitse eikä tiedä siitä hereillä ollessaan, mutta hän herää yöllä ja muistaa nähneensä unta. Ja mitä kauemmin ihminen harjoittaa tällaista autosuggestionia, sitä huomattavammin tämä autosuggestioni vaikuttaa niin, että vaikka se hetimitäin unohtuu ja ihminen joutuu tunteittensa valtaan, niin se palaa takaisin, ja ihminen muistaa nähneensä unta. Ja silloin hän muistaa unia, jolloin hän on ollut itsetietoinen ja muistaa, että hänen unensa eivät kohdistu hänen omiin ajatuksiinsa, vaan että hän unielämässään on huomattavan tietoinen. Hän alkaa enemmän matkustaa, hän alkaa enemmän toisia ihmisiä kohdata, eläviä ja kuolleita. Ihminen voi matkustaa muissa maissa ja voi muistaa sielläkin tavanneensa ihmisiä. Ihminen voi fyysisessä maailmassa matkustaa johon-

Loppu puuttuu